

Kui karri esimest korda koio tulles, siis perenaene lähvab isi wasto, siis saab, kuida rummalus ussub, keif woid ennesele. Karjast kasetakse ka, kui esimest korda karjast koio tulles, kunnimeest ka monnes paikas, kui esimest korda kunnist.

Lojusse kellad ei pea mitte Jürri kuu sees tehtama, egga tohhi enne Jürri päwa kaela panna, muido mets jookseb kella heäle peäle, murrab lojust. Seddagi hullopea jutto kulakse, et Jürripäwast Mihklini hundil päitsed peas peawad ollema, ja et siis sünnib lojuksed wallale lasta; et lojust, mis karjast jooksnud, ei sõ hunt; et kui hunt lojust kolm kord purrend, agga polle tapnud, siis selle lojusse peäle hunt ennam ei tulle. Tabbab hunt sumwel küll mitto lojust, kellele enne Jürgi kella kaela polle sanud, ja mitto loma, mis holetusse läbbi karjast kadunud!

Kui lojustel, enne Jürri päwa koio tulles, hõlle kõrsi su kõrwas rippub, siis peab kehwa wilja woos, kui heina kõrsi, siis kassin heina woos tulles.

Kulukse seddagi jutto, misga ehk tahhetakse laste maiust surruda, et kui lapsed lihha söwad enne Jürri päwa, ehk woid karja jures, siis mets palju lambaid peab wima, ning woi mitte kofkominnema; et ka tuld ei pea teggema karja maat, muido peab hunt ennesele tullised hambad sama. Segi ehk on õppetussiks woetud ütleminne, sest et karjalaste rummalusse läbbi mittoford metsad lähwad põllema.

Jürri päwal kinnitawad ka monned lastele, et need ei pea torkima Ma sisse keppiga; teised lähwad enne päwatousmist wälja teise Saksa Ma peäle ja sobriwad sippelga pessa, et metsa wihha kautada.

Jürri päwal ei tohhi ka, wanna usso järrele, mitte puud raiuda. Ühked ütlevad, et perrenaene sel päwal peab omma kangastega paugutama, teised kelawad keif paugutamist ja kopkimist, sest et muido eike seäl kohha peäl fangeste peab mürristama. Menda ebbaust isseennesega ridus; mis teine kidad, sedda teine laidab! Seddasamma pimmedusse jutto kulakse ka surest neljapäwast ja surest redest, et siis ei pea